

Arrest

nr. 324 846 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
 handelend en in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig
 kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. BAELDE**
 Koning Albert I-laan 40 / 00.01
 8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 8 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. JASPAERT *loco* advocaat J. BAELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten.

Op 23 november 2021 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 december 2023 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 oktober 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten. U behoort tot de etnische groep Tigrinya en bent orthodox christen. Uw vader heeft de Eritrese nationaliteit en uw moeder bezit de Ethiopische nationaliteit. U werd geboren in Monokseyto op 21 juni 1993. U kan zich niet herinneren hoe lang u op deze plaats woonde. U verhuisde samen met uw moeder naar de Tigray regio in Ethiopië toen u een kind was. U liep school in Ethiopië tot de zevende graad, van uw zeven tot uw zestien jaar.

Omwille van uw Eritrese nationaliteit beweert u te worden verplicht om een militaire opleiding te volgen en militaire dienst te moeten doen indien u terugkeert naar Eritrea.

U verliet Ethiopië in november 2020. U reisde naar Soedan waar u tien dagen verbleef. Hierna reisde u met een vals paspoort per vliegtuig naar Turkije. U verbleef hier twee maanden. Hierna reisde u naar Griekenland. In Griekenland verbleef u ongeveer negen maanden. U reisde opnieuw met een vals paspoort per vliegtuig verder. U arriveerde in België op 27 oktober 2021. Op 23 november 2021 verzocht u de Belgische staat om internationale bescherming. U heeft een zoon genaamd A.H.F.. Hij werd geboren op 18 maart 2023 in Ieper.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van de identiteitskader en het paspoort van uw vader voor.

Conform artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op 11 juni 2024 aangetekend aan u verzonden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op enerzijds de vrees dat u bij terugkeer naar Eritrea zou kunnen meegenomen worden naar het leger om de dienstplicht te vervullen en anderzijds dat u bij terugkeer naar Ethiopië, het land waar u volgens uw verklaringen quasi heel uw leven gewoond heeft, u geen paspoort of identiteitskaart kan krijgen alsook dat het gevaarlijk is in de Tigray-regio.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO dd. 06.12.2023, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u er helemaal niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u gedurende minstens twintig jaar als Eritreeër in Ethiopië leefde.

Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. **Indien u beweert de Eritrese nationaliteit en origine te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Eritrea te worden beoordeeld.** Indien de verklaringen over de voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de Commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw situatie als Eritreeër in Ethiopië en dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u als zoon van een Ethiopische moeder nooit de Ethiopische nationaliteit zou verworven hebben. U verklaart over noch Eritrese als Ethiopisch nationaliteitsdocumenten te hebben beschikt. U zou geen Ethiopische documenten kunnen

verkrijgen omdat uw vader Eritrees is. Wanneer er wordt gevraagd of u geprobeerd heeft Ethiopische documenten te verkrijgen repliceert u met: 'Ja'. U ging naar het administratief centrum van Tabia toen u achttien was en vroeg of u een identiteitskaart kon verkrijgen. Het antwoord was dat aangezien uw vader Eritrees was, dit onmogelijk was (NPO dd. 06.12.2023, p. 16). Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u via de Ethiopische nationaliteitswetgeving recht moeten hebben op de Ethiopische nationaliteit. Zo stipuleert artikel 6 van de Ethiopische grondwet dat elke persoon een Ethiopische onderdaan zal zijn indien een of beide ouders Ethiopiër zijn en bepaalt punt 3, 1) van de 'The Proclamation on Ethiopian Nationality' dat de Ethiopische nationaliteit verkregen wordt door afstamming: 'Any person shall be an Ethiopian national by descent where both or either of his parent is Ethiopian' (vrije vertaling: Elke persoon zal een Ethiopische onderdaan zijn via afkomst waar beide of een van zijn ouders Ethiopisch is). De vaststelling dat u redenen opgeeft voor het niet kunnen verkrijgen hebben van de Ethiopische nationaliteit die geheel niet coherent zijn met de Ethiopische nationaliteitswetgeving ondergraaft de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van een illegaal in Ethiopië verblijvende Eritreeër. Tevens was het uiterst markant dat u gedurende vele jaren onderwijs zou hebben kunnen volgen in Ethiopië, aan een Ethiopische publieke school, zonder enig identiteitsbewijs (NPO dd. 06.12.2023, p. 6). Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u in Ethiopië om onderwijs te kunnen volgen tot en met graad zeven, een nationaal examen afgelegd moeten hebben. Het basisonderwijs in Ethiopië bestaat uit twee cycli van tweemaal vier jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van uw identiteit. Er kan bijgevolg verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte om u in te schrijven op school en het nationale examen af te leggen.

Daarnaast is gebleken dat u quasi geen informatie kon verstrekken die enige band tussen uw persoon en Eritrea zou kunnen aannemelijk maken of die blijk zou kunnen geven van enige voeling met de situatie van illegaal verblijvende Eritreeërs in Ethiopië of met de situatie van Eritreeërs in Ethiopië in het algemeen. U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken omdat uw vader Eritreeër is. Hoewel u heel uw asielrelaas baseert op het feit dat u Eritreeër bent door de herkomst van uw vader – en een kopie van zijn Eritrese identiteitskaart en paspoort voorlegt – weet u helemaal niets over hem te vertellen. U weet niet waar hij werd geboren, u weet niet wat zijn beroep was, u weet niet sinds wanneer hij in Saoedi-Arabië woont. U verklaart zelfs uw vader nooit gezien te hebben. U zou nu contact met hem hebben nadat een familielid hem vond op facebook (NPO dd. 06.12.2023, p. 8). Verder weet u niet hoe en waar uw moeder en vader elkaar hebben leren kennen, wanneer of waar ze zijn getrouwd, hoelang uw moeder in Eritrea woonde bij uw vader en wanneer uw ouders uit elkaar zijn gegaan (NPO dd. 06.12.2023, p. 9). U weet voorts niet of er nog familie langs uw vaderskant in Eritrea woont. Toch verklaart u contact met hem te hebben en hij betaalde uw reis naar Europa. Wanneer er wordt gevraagd waarover jullie spreken repliceert u met: "Over hoe het gaat" (NPO dd. 06.12.2024, p. 7). Voorts weet u niet wanneer Eritrea onafhankelijk werd en heeft u op school wel eens gelezen dat het vroeger bij Ethiopië hoorde (NPO dd. 06.12.2023, p. 18).

Doorheen uw verklaringen zijn er gelet op bovenstaande vaststellingen bijzonder weinig elementen die zouden kunnen blijk geven van enige affiniteit met de situatie van een illegale Eritreeër in Ethiopië, alsook met een Eritrese origine in het algemeen. U verklaart op zeer jonge leeftijd Eritrea te hebben verlaten (NPO dd. 06.12.2023, p. 4). Het gegeven dat u niet opgroeide in Eritrea kan echter niet volstaan om alle hierboven opgenomen vaststellingen te ontcrachten, aangezien u niet enkel een gebrek aan kennis over Eritrea vertoonde, maar u ook en vooral volstrekt onaannemelijk verklaringen aflegde over uw persoonlijke situatie als illegale Eritreeër in Ethiopië.

Er moet worden benadrukt dat het in de eerste plaats aan u is om uw ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Er kan slechts worden vastgesteld dat u dat niet heeft gedaan. U werd meermaals gewezen op alle feitelijke elementen die erop wijzen dat u niet over de Eritrese, maar wel de Ethiopische nationaliteit beschikt. U bleef volharden in uw Eritrese nationaliteit. De door u ingeroepen problemen, de vaststelling dat u geen paspoort of identiteitskaart kan krijgen alsook dat het gevaarlijk is in de Tigrayregio, vonden allen plaats in Ethiopië, een land waarvan u verklaart niet de nationaliteit te hebben. Er kan geen internationale bescherming worden toegekend ten aanzien van een land waarvan u stelt geen burger te zijn. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Ethiopië. U verwijst naar de onveiligheid in de Tigray-regio. Aangezien u geen Ethiopisch burger zou zijn, kan evenmin een beoordeling worden gemaakt van uw vrees om terug te keren naar Ethiopië. Het komt niet aan het CGVS toe om uw nationaliteit in uw plaats in te vullen, des te meer omdat u meermaals werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit en het geheel van elementen die erop wijzen dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van de identiteitskaart en het paspoort van uw vader voor. Hoewel deze identiteitsdocumenten zouden behoren tot een man met de Eritrese nationaliteit, is er geen enkel bewijs dat deze man uw vader zou zijn. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Uw 3 opmerkingen

werden op 14 juni 2024 ontvangen door het CGVS, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota met opmerkingen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 3 december 2024 per elektronische post (J-Box) gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekster wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/1, § 4 en 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3.3. Verzoekster voegt de volgende stukken bij haar verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. Bijlage 26 in hoofde van verzoekster;

4. Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster dd. 06.12.2023 (20 blz);

5. A) E-mail naar CGVS met geboorteakte kind;

B) Geboorteakte kind van verzoekster;

6. A) Nationaliteitswetgeving ETHIOPIË verkregen via het Agentschap Integratie en Inburgering van de Vlaamse overheid;

B) Nationaliteitswet zoals ook opgenomen door CGVS in administratief dossier;

7. A) Verklaring verzoekster;

B) Identiteitskaart echtgenote vader van verzoekster.”

4. De nota met opmerkingen en de aanvullende nota

4.1. De Raad ontvangt vanwege verweerder een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4.2. De Raad ontvangt vanwege verzoekster een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan zij de vertaling voegt van het bij haar verzoekschrift gevoegde stuk 7B.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekster verklaart dat zij ingeval van terugkeer naar Eritrea gedwongen zal worden om haar militaire dienstplicht te vervullen. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden Eritrese nationaliteit. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“In casu werd vastgesteld dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw situatie als Eritreeër in Ethiopië en dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u als zoon van een Ethiopische moeder nooit de Ethiopische nationaliteit zou verworven hebben. U verklaart over noch Eritrese als Ethiopisch nationaliteitsdocumenten te hebben beschikt. U zou geen Ethiopische documenten kunnen verkrijgen omdat uw vader Eritrees is. Wanneer er wordt gevraagd of u geprobeerd heeft Ethiopische documenten te verkrijgen repliceert u met: ‘Ja’. U ging naar het administratief centrum van Tabia toen u achttien was en vroeg of u een identiteitskaart kon verkrijgen. Het antwoord was dat aangezien uw vader Eritrees was, dit onmogelijk was (NPO dd. 06.12.2023, p. 16). Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u via de Ethiopische nationaliteitswetgeving recht moeten hebben op de Ethiopische nationaliteit. Zo stipuleert artikel 6 van de Ethiopische grondwet dat elke persoon een Ethiopische onderdaan zal zijn indien een of beide ouders Ethiopiër zijn en bepaalt punt 3, 1) van de ‘The

Proclamation on Ethiopian Nationality dat de Ethiopische nationaliteit verkregen wordt door afstamming: 'Any person shall be an Ethiopian national by descent where both or either of his parent is Ethiopian' (vrije vertaling: Elke persoon zal een Ethiopische onderdaan zijn via afkomst waar beide of een van zijn ouders Ethiopisch is). De vaststelling dat u redenen opgeeft voor het niet kunnen verkrijgen hebben van de Ethiopische nationaliteit die geheel niet coherent zijn met de Ethiopische nationaliteitswetgeving ondergraaft de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel van een illegaal in Ethiopië verblijvende Eritreeër. Tevens was het uiterst markant dat u gedurende vele jaren onderwijs zou hebben kunnen volgen in Ethiopië, aan een Ethiopische publieke school, zonder enig identiteitsbewijs (NPO dd. 06.12.2023, p. 6). Volgens de beschikbare landeninformatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier zou u in Ethiopië om onderwijs te kunnen volgen tot en met graad zeven, een nationaal examen afgelegd moeten hebben. Het basisonderwijs in Ethiopië bestaat uit twee cycli van tweemaal vier jaar. Aan het einde van de vierde graad wordt een nationaal examen georganiseerd door het Ethiopisch Ministerie van Onderwijs. De vraag rijst dan ook hoe u zou kunnen deelgenomen hebben aan het nationaal examen zonder enig bewijs van uw identiteit. Er kan bijgevolg verondersteld worden dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte om u in te schrijven op school en het nationale examen af te leggen.

Daarnaast is gebleken dat u quasi geen informatie kon verstrekken die enige band tussen uw persoon en Eritrea zou kunnen aannemelijk maken of die blijk zou kunnen geven van enige voeling met de situatie van illegaal verblijvende Eritreeërs in Ethiopië of met de situatie van Eritreeërs in Ethiopië in het algemeen. U verklaart over de Eritrese nationaliteit te beschikken omdat uw vader Eritreeër is. Hoewel u heel uw asielrelaas baseert op het feit dat u Eritreeër bent door de herkomst van uw vader – en een kopie van zijn Eritrese identiteitskaart en paspoort voorlegt – weet u helemaal niets over hem te vertellen. U weet niet waar hij werd geboren, u weet niet wat zijn beroep was, u weet niet sinds wanneer hij in Saoedi-Arabië woont. U verklaart zelfs uw vader nooit gezien te hebben. U zou nu contact met hem hebben nadat een familielid hem vond op facebook (NPO dd. 06.12.2023, p. 8). Verder weet u niet hoe en waar uw moeder en vader elkaar hebben leren kennen, wanneer of waar ze zijn getrouwd, hoelang uw moeder in Eritrea woonde bij uw vader en wanneer uw ouders uit elkaar zijn gegaan (NPO dd. 06.12.2023, p. 9). U weet voorts niet of er nog familie langs uw vaderskant in Eritrea woont. Toch verklaart u contact met hem te hebben en hij betaalde uw reis naar Europa. Wanneer er wordt gevraagd waarover jullie spreken repliceert u met: "Over hoe het gaat" (NPO dd. 06.12.2024, p. 7). Voorts weet u niet wanneer Eritrea onafhankelijk werd en heeft u op school wel eens gelezen dat het vroeger bij Ethiopië hoorde (NPO dd. 06.12.2023, p. 18).

Doorheen uw verklaringen zijn er gelet op bovenstaande vaststellingen bijzonder weinig elementen die zouden kunnen blijk geven van enige affiniteit met de situatie van een illegale Eritreeër in Ethiopië, alsook met een Eritrese origine in het algemeen. U verklaart op zeer jonge leeftijd Eritrea te hebben verlaten (NPO dd. 06.12.2023, p. 4). Het gegeven dat u niet opgroeide in Eritrea kan echter niet volstaan om alle hierboven opgenomen vaststellingen te ontcrachten, aangezien u niet enkel een gebrek aan kennis over Eritrea vertoonde, maar u ook en vooral volstrekt onaannemelijk verklaringen aflegde over uw persoonlijke situatie als illegale Eritreeër in Ethiopië.

Er moet worden benadrukt dat het in de eerste plaats aan u is om uw ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. Er kan slechts worden vastgesteld dat u dat niet heeft gedaan. U werd meermaals gewezen op alle feitelijke elementen die erop wijzen dat u niet over de Eritrese, maar wel de Ethiopische nationaliteit beschikt. U bleef volharden in uw Eritrese nationaliteit. De door u ingeroepen problemen, de vaststelling dat u geen paspoort of identiteitskaart kan krijgen alsook dat het gevaarlijk is in de Tigrayregio, vonden allen plaats in Ethiopië, een land waarvan u verklaart niet de nationaliteit te hebben. Er kan geen internationale bescherming worden toegekend ten aanzien van een land waarvan u stelt geen burger te zijn. Eenzelfde bemerking wordt gemaakt in verband met de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Ethiopië. U verwijst naar de onveiligheid in de Tigray-regio. Aangezien u geen Ethiopisch burger zou zijn, kan evenmin een beoordeling worden gemaakt van uw vrees om terug te keren naar Ethiopië. Het komt niet aan het CGVS toe om uw nationaliteit in uw plaats in te vullen, des te meer omdat u meermaals werd geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit en het geheel van elementen die erop wijzen dat u over de Ethiopische nationaliteit beschikt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van de identiteitskaart en het paspoort van uw vader voor. Hoewel deze identiteitsdocumenten zouden behoren tot een man met de Eritrese nationaliteit, is er geen enkel bewijs dat deze man uw vader zou zijn. Om enige bewijskracht aan een document te ontleen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Uw 3 opmerkingen werden op 14 juni 2024 ontvangen door het CGVS, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen invoeren of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Het onderzoek van deze voorwaarde veronderstelt dat het land van bescherming moet worden vastgesteld.

Het probleem van het bewijs van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming stoot echter op moeilijkheden zowel in rechte als in feite waarmee rekening dient te worden gehouden in de redenering die wordt gevolgd.

Enerzijds bepaalt artikel 144 van de Grondwet dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken behoren en anderzijds bepaalt artikel 145 van de Grondwet dat geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid van de rechtbanken behoren, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of om kennis te nemen van geschillen die betrekking hebben op politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toegewezen. Aangezien de geschillen betrekking hebben op een nationaliteit van een persoon die niet een door de wetgever aan de hoven en rechtbanken onttrokken politiek recht tot voorwerp hebben, heeft de Raad geen rechtsmacht om de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming te bepalen, noch om te beslissen welke nationaliteit deze bezit, of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is.

Het voorgaande mag uiteraard niet tot gevolg hebben dat het onderzoek van de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onmogelijk wordt gemaakt. Hieruit wordt evenwel afgeleid dat in geval van twijfel over de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming of, indien hij er geen heeft, over het land waar hij zijn gewone verblijfplaats had, het beide partijen toekomt de Raad zo precies en

gedetailleerd mogelijk in te lichten over de bepaling van het land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Te dezen dient er tevens op gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. De samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn is geen synoniem voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas op coherente wijze toe te lichten.

De juridische en materiële situatie van een verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon “*die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen*” en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de asielinstanties toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het hen toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de asielinstanties van oordeel zijn dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

In casu heeft verweerder op basis van de voormelde pertinente motieven uit de bestreden beslissing (zie *supra*) terecht besloten dat verzoekster door haar houding, met name de vele onaannemelijke, tegenstrijdige, weinig doorleefde en weinig gedetailleerde verklaringen inzake haar levens- en verblijfsomstandigheden voorafgaand aan haar komst naar België, niet toelaat om geloof te hechten aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit en verder evenmin toelaat om op enigerlei andere wijze haar werkelijke nationaliteit te kunnen achterhalen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de Ethiopische nationaliteitswetgeving en betoogt dat zij inderdaad als persoon van gemengde Eritrese-Ethiopische origine de Ethiopische nationaliteit niet kon bekomen, wijst de commissaris-generaal er in haar nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster in de eerste plaats niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk van gemengde Eritrese-Ethiopische origine is daar de familiale verwantschapsband met de persoon van wie zij een Eritrese identiteitskaart en een Eritrees paspoort voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geenszins vaststaat:

“Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift onder meer naar artikel 20 (2) van de Ethiopische nationaliteitswetgeving waarin het volgende wordt bepaald: “An Ethiopian who acquires another nationality by virtue of being born to a parent having a foreign nationality or by being born abroad shall be deemed to have voluntarily renounced his Ethiopian nationality unless he has declared to the Authority his option to retain it by renouncing his other nationality within one year after attaining the age of majority, or

unless there has been an earlier express renunciation of his Ethiopian nationality pursuant to Article 19 (3) of this Proclamation.”. Verwerende partij wenst in dit verband te benadrukken dat verzoekende partij, gelet op het ontbreken van documenten en haar manifeste gebrek aan kennis over haar beweerdde vader, niet aantoonbaar daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit te beschikken en van gemengde Eritrees-Ethiopische origine te zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat er geen enkel bewijs is dat de man in de door verzoekende partij neergelegde documenten, met name een kopie van een Eritrese identiteitskaart en paspoort, haar vader zou zijn. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij helemaal niets over haar beweerdde vader weet te vertellen. Verder stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij geen document neerlegt waarmee zij haar eigen identiteit kan aantonen, waardoor de verwantschapsband, met de persoon waarover zij beweert dat het haar vader is, niet vaststaat.”

Deze analyse uit verweerders nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. Waar verzoekster de familiale verwantschapsband met deze man alsnog tracht aan te tonen door het bijbrengen van een eigen verklaring en een document met betrekking tot de nieuwe echtgenote van deze man (verzoekschrift, stukken 7A en 7B), wijst de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen vooreerst terecht op het volgende:

“Waar verzoekende partij verder aanvoert dat zij nog maar ‘recent’ terug contact heeft met haar vader, merkt verwerende partij vooreerst op dat verzoekende partij luidens haar verklaringen sinds haar aankomst in Griekenland, omstreeks januari 2021, tweemaandelijks contact heeft met haar vader (zie verklaring DVZ, vraag 32; notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7-8), wat men bezwaarlijk recent kan noemen. Verwerende partij merkt verder op dat van iemand die haar vluchtrelaas baseert op haar Eritrese nationaliteit verkregen via haar Eritrese vader, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij minstens elementaire vragen kan beantwoorden in verband met haar beweerdde vader. Temeer, daar uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij sinds begin 2021 regelmatig contact onderhoudt met haar vader, en dat haar vader haar reis naar Europa betaalde (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14). Zoals blijkt uit de bestreden beslissing wist verzoekende partij hoegenaamd niets te vertellen over haar beweerdde vader en de relatie tussen haar ouders. Zo wist verzoekende partij niet (i) waar haar vader werd geboren; (ii) wat zijn beroep is; (iii) sinds wanneer hij in Saoedi-Arabië woont; (iv) hoe en waar haar ouders elkaar hebben leren kennen; (v) wanneer of waar ze getrouwd zijn; (vi) hoelang haar moeder in Eritrea bij haar vader gewoond heeft; (vii) wanneer haar ouders uit elkaar gegaan zijn; (viii) en of er nog familie langs haar vaderskant in Eritrea woont. Betreffende de door verzoekende partij bijgebrachte verklaring (stuk 7a), merkt verwerende partij dat om evidente redenen geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht aan een door verzoekende partij zelf opgestelde verklaring. Bovendien stroken haar verklaringen met betrekking tot haar Eritrese halfbroers en –zussen niet met haar eerdere verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijke onderhoudsopdrachten op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekende partij melding van slechts één halfbroer, S. en één halfzus, J. in Eritrea (zie verklaring DVZ, vraag 17) en op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekende partij dat haar vader twee kinderen had in Eritrea (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11), terwijl zij in haar schriftelijke verklaring stelt dat haar vader nog drie kinderen kreeg met zijn tweede echtgenote: “In 2003, 2005 and 2014 F., M. and R. were born.”

Deze pertinente vaststellingen, die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt, doen eens te meer afbreuk aan de voorgehouden familiale verwantschapsband met deze Eritrese man. Het document met betrekking tot de nieuwe echtgenote van deze man (verzoekschrift, stuk 7B) bevat geen elementen die deze familiale verwantschapsband alsnog zouden kunnen aantonen. Verzoekster laat immers nog steeds na enig identiteitsdocument betreffende haar eigen identiteit en nationaliteit voor te leggen. De Raad wijst er bovendien op dat verzoekster geen enkel objectief stuk voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat haar voorgehouden Eritrese nationaliteit door de Eritrese autoriteiten zou worden erkend en/of door de Ethiopische autoriteiten zou worden aanvaard. Zij komt immers niet verder dan de blote beweringen dat haar vraag om de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen zou zijn afgewezen omdat haar vader Eritreeër is en omdat iedereen in haar dorp zou weten dat haar moeder uit Eritrea was teruggekeerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit landeninformatie (verzoekschrift, stuk 6) waaruit volgens haar blijkt dat er moeilijkheden bestaan om de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen voor personen van gemengde Eritrese-Ethiopische origine – waaraan in hoofdte van verzoekster hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*) –, maakte verzoekster evenwel geen enkele melding van dergelijke moeilijkheden wanneer zij de Ethiopische nationaliteit zou zijn gaan aanvragen. Zij vermeldt enkel dat haar deze nationaliteit werd geweigerd omdat haar vader Eritreeër is, doch in het licht van de aangehaalde Ethiopische nationaliteitswetgeving, waaruit blijkt dat het mogelijk is om binnen het jaar na de achttiende verjaardag afstand te doen van een vreemde nationaliteit teneinde de Ethiopische nationaliteit te bekomen, kan niet worden ingezien waarom verzoekster – indien geloof zou kunnen worden gehecht aan haar bewering dat haar Eritrese nationaliteit door zowel de Eritrese als de Ethiopische autoriteiten zou worden aanvaard, *quod non* (zie *supra*) – niet kenbaar maakte dat zij van haar Eritrese nationaliteit afstand wenst te doen en de Ethiopische nationaliteit van haar moeder wenst over te

nemen. Verzoekster komt niet verder dan het verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en toont dat ook niet aan dat zij persoonlijk daadwerkelijk stappen zou hebben gezet om de Ethiopische nationaliteit, waarop zij via haar moeder mogelijks recht heeft, te bekomen. Hierdoor wordt eens te meer afbreuk gedaan aan haar voorgehouden Eritrese nationaliteit.

Waar verzoekster terecht opmerkt dat uit de landeninformatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet blijkt dat Ethiopische identiteitsdocumenten een vereiste zijn voor inschrijving in het Ethiopisch basisonderwijs, gaat zij eraan voorbij dat inschrijving in het onderwijs en het doorlopen van het onderwijs impliceert dat er voor verzoekster documenten werden opgesteld met betrekking tot haar identiteit en verblijf in Ethiopië. Verzoekster legt evenwel geen enkel document voor ter staving van haar beweerde Eritrese nationaliteit en/of inzake haar beweerde verblijf als Eritrese in Ethiopië.

Waar verzoekster verder nog wijst op het hoger belang van haar kind (verzoekschrift, stuk 5), wijst de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen terecht op het volgende:

“In zoverre verzoekende partij aanvoert dat het Commissariaat-generaal in zijn beslissing geen rekening houdt met het belang van het kind en de gegronde vrees voor vervolging van haar in België geboren kind niet onderzoekt, merkt verwerende partij vooreerst op dat de algemene bepaling dat het hoger belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij namens haar minderjarig kind geen persoonlijke motieven aanvoert die de toekenning van een beschermingsstatus in zijn hoofde rechtvaardigen. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog dat haar in België geboren kind het risico loopt om staatloos te worden en ook een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Eritrea (o.a. door de verplichte militaire dienstplicht). Immers, uit de bestreden beslissing blijkt enerzijds dat verzoekende partij haar beweerde Eritrese nationaliteit en origine niet aannemelijk heeft gemaakt en anderzijds dat er kan worden verondersteld dat verzoekende partij over de Ethiopische nationaliteit beschikt. En de Ethiopische nationaliteitswetgeving stipuleert dat elke persoon een Ethiopisch onderdaan is door afstamming wanneer één van zijn beide of beide ouders Ethiopisch is.”

Deze analyse uit verweerders nota met opmerkingen wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoekster aanvoert dat indien haar Ethiopische nationaliteit door verweerder wordt aanvaard, een beoordeling dient te worden gemaakt van haar nood aan internationale bescherming ten opzichte van Ethiopië, dient erop gewezen dat verzoekster zowel tijdens haar persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift blijft volharden in haar voorgehouden Eritrese nationaliteit, waaraan echter, zoals hiervoor werd vastgesteld, geen geloof kan worden gehecht. Het komt in deze context niet aan verweerder en/of de Raad toe om verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming te beoordelen ten aanzien van een land waarvan zij ten stelligste blijft beweren dat zij er de nationaliteit niet van bezit, hoewel aan de door haar voorgehouden Eritrese nationaliteit geen geloof kan worden gehecht. Het is in deze dan ook door verzoeksters eigen toedoen dat haar voorgehouden nood aan internationale bescherming niet ten aanzien van Ethiopië kan worden beoordeeld.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekster maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar nationaliteit en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar verweerder. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER